

зима. Той като че ли иска да ни каже, че зимата се е запятила вече и иде насамъ. Бѣдно, бѣдно зайче! Ти може би, не знаешъ, що е това зима?

— Отъ дѣ да зная, — въздъхна зайчето. — Но ти ми разказвай, азъ слушамъ.

— Зимата ли? Ахъ, тя е тъй страшна и тъй студена, че азъ цѣла изтрѣпвамъ, само като си помисля за нея. Слънцето ще се закрие задъ черни облаци. И всичко — земя и дървета — всичко ще се покрие съ бѣлъ, съвършено бѣлъ снѣгъ. Той е хубавъ, красивъ, но е тъй студенъ, че почвашъ да не усѣщашъ краката си отъ студъ. — Да, миличко зайче, когато дойде снѣгътъ, да знаешъ, че е настанала вече зима. Много животни тогава умиратъ отъ студъ, други отъ гладъ, защото прѣзъ зимата храна мжно се намира . . .

Птичката млъкна изведнажъ. Тя си спомни за мжитѣ, които я очакватъ прѣзъ зимата, и ѝ стана мжно.

Мжно стана и на зайчето, когато се научи, какво го очаква за напрѣдъ . . .

VIII.

Дълго врѣме мълча птичката, до като се успокои. Слѣдъ това тя продължи по-нататкъ;

— Погледни наоколо, — викаше тя на зайчето, — Ослушай се малко. Чуваашъ ли веселитѣ църкания на шурцитѣ, както лѣтосъ? Чуваашъ ли брѣмченето на брѣмбаритѣ и пчелитѣ? Чуваашъ ли веселитѣ пѣсни на птичкитѣ? Нищо, нищо не се чува. Всичко е замлѣкнало, всичко е замрѣло. Моитѣ хубави сестри, пойнитѣ птички, ги нѣма.

— Че кждѣ сж тѣ? — попита зайчето.

— Кждѣ ли? Ти не знаешъ, и азъ не съмъ виждала, но разказватъ, че тамъ далече на югъ, прѣзъ морето, имало топли и хубави страни. Тамъ никога не ставало зима. Снѣгъ тамъ никой не е виждалъ. Винаги било топло, винаги било лѣто. Повечето птички прѣлитатъ есенно врѣме тамъ. Когато тука настане зима, студъ и гладъ, тѣ живѣятъ тамъ на топло, безъ да се мжчатъ, като насъ.

— А ти защо не идешъ тамъ? — попита зайчето.